

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer elleve

Jeff Pippenger

2025-12-14

Nummer elleve

Budskabet om den sildige regn er en advarsel om nådetidens nært forestående afslutning i forbindelse med et kald til personlig forberedelse. Disse to begreber er fremstillet i kapitel ti og elleve i Esajas' syn, og dette sker i sammenhæng med budskabet i Daniel elleve, som blev åbnet i 1989, og hvis skjulte historie bliver åbnet under beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, som i synet er repræsenteret ved Esajas og hans sønner. De to linjer tilsammen udgør en advarsel til Akaz, som repræsenterer laodikeere, der ikke har nogen „forstand“ på disse to indre og ydre linjer, som gennemtrænger den bibelske profeti.

Daniel 11:11 og Åbenbaringen 11:11 fremstiller den samme indre og ydre repræsentation, idet Daniel repræsenterer det ydre og Åbenbaringen det indre. Disse to indre og ydre »kapitler og vers« forbinder sig direkte med de ydre og indre budskaber i kapitel ti og elleve, og det gør de i Esajas 11:11.

Esajas, kapitel seks, er 9/11 og identificerer Esajas' renselse og salvelse som budbærer ved 9/11. Fra kapitel syv og frem er der en skitse af det budskab, som ankom ved 9/11. Kapitel ti identificerer rollen af de sidste seks vers i Daniel elleve, for det var det budskab, der blev afseglet ved endens tid i 1989.

Kapitel elleve i Esajas repræsenterer 11. september og Esajas' salvelse og hans budskab. Vers et er knyttet sammen med vers ti ved "Isaj", og vers ti siger: "Og på den dag", og vers elleve fortsætter med at sige: "Og det skal ske på den dag, at Herren igen, for anden gang, skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk."

Den dag var 1850.

Og en kvist skal skyde frem af Isajs stub, og et skud skal vokse frem af hans rødder. Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, kundskabs og Herrens frygts Ånd. Og han skal have sin lyst i Herrens frygt; han skal ikke dømme efter, hvad hans øjne ser, ej heller fælde dom efter, hvad hans ører hører. Men med retfærdighed skal han dømme de ringe og med retvise skel afgøre de ydmyges sag i landet; og han skal slå jorden med sin munds ris, og med sine læbers ånde skal han dræbe den ugudelige. Retfærdighed skal være bæltet om hans lænder, og troskab bæltet om hans hofter. Ulven skal bo sammen med lammet, og leoparden skal ligge hos kuddet; kalven og den unge løve og fedekvæget skal være sammen, og en lille dreng skal vogte dem. Koen og bjørnen skal gå på græs, deres unger skal ligge sammen, og løven skal æde strå som oxen. Det diende barn skal lege ved giftslangens hul, og det fravænnede barn skal række sin hånd ud mod basiliskens bo. Ingen skal gøre ondt eller ødelægge på hele mit hellige bjerg; thi jorden skal være fuld af kundskab om Herren,

ligesom vandene dækker havets bund.

11:10 Og på den dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge; og hans hvilested skal være herligt.

11:11 Og det skal ske på den dag, at Herren atter anden gang skal række sin hånd ud for at hjemføre resten af sit folk, som er blevet tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer.

11:12 Og han skal rejse et banner for folkeslagene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner.

Også Efraims misundelse skal vige, og Judas modstandere skal ryddes bort; Efraim skal ikke misunde Juda, og Juda skal ikke plage Efraim. Men de skal styrte ned over filistrenes skuldre mod vest; sammen skal de plyndre dem i øst; de skal lægge deres hånd på Edom og Moab, og Ammons børn skal adlyde dem.

Og Herren skal fuldstændig ødelægge den egyptiske havbugt; og med sin mægtige vind skal han svinge sin hånd over floden og slå den i syv strømme og lade mennesker gå over tørskoet. Og der skal være en hovedvej for resten af hans folk, som skal blive tilbage, fra Assyrien, således som det var for Israel på den dag, da han drog op fra Ægyptens land. Esajas 11,1–16.

Det første vers lyder: „Og en kvist skal skyde frem af Isajs stub, og et skud skal vokse frem af hans rødder; og Herrens Ånd skal hvile over ham.“ Den mægtige beskrivelse af Kristus fortsætter, MEN beskrivelsen gælder mere de sidste dage end Esajas' dage eller endog de dage, da Kristus vandrede iblandt menneskene.

En omhyggelig læsning viser, at vers et til og med ni alle er kendetegn, der identificerer Kristus, og i vers ti står der: „Og en kvist skal skyde frem.“ Der er intet brud i tankeforløbets sammenhæng fra vers et og frem til vers ti. Vers ti siger: „og på den dag“, hvilket nødvendigvis må ske på samme dag som i vers et. Både vers ti og vers et identificerer „roden“, og derved knytter de de to vers sammen, linje på linje.

Tilsammen siger vers et og ti: „Og der skal skyde en kvist frem af Isajs stub, og en gren skal vokse frem af hans rødder: Og på hin dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt.“

En „stav“ er et symbol på myndighed.

Og hun fødte et drengebarn, som skal vogte alle folkeslag med en jernstav; og hendes barn blev borttrykket til Gud og til hans trone. Åbenbaringen 12,5.

En „stav“ er et symbol på udvælgelse, deling og adskillelse.

Og Moses lagde stavene frem for Herren i vidnesbyrdets telt. Og det skete den næste dag, da Moses gik ind i vidnesbyrdets telt; og se, Arons stav for Levis hus havde skudt knop, sat knopper, udfoldet blomster og båret mandler. Og Moses tog alle stavene frem fra Herren og ud til alle Israels børn; og de så det, og hver mand tog sin stav. Og Herren sagde til Moses: Bring

Arons stav tilbage foran vidnesbyrdet, for at den kan bevares som et tegn mod oprørerne; og du skal helt bringe deres knurren mod mig til ophør, for at de ikke skal dø. Og Moses gjorde således; som Herren havde befale ham, således gjorde han. 4 Mosebog 17:7–11.

Arons stav, som skød, identificerer en „stav“ i senregnerperioden, for Arons var den eneste „stav“, der skød frem blandt de tretten „stave“. Fremspiringen er et symbol på senregnerperioden, hvor Gud vil åbenbare en forskel mellem de tolv oprørske „stave“, som gør krav på at have senregners budskab, og som det også blev illustreret ved Elias' demonstration med ild, der markerede forskellen mellem det sande og det falske. En „stav“ er også et symbol på måling og dom.

Og der blev givet mig et rør, der lignede en stav; og engelen stod og sagde: Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Åbenbaringen 11:1.

„Kæppen“ skyder frem af Jesses stamme, og „Jesse“ betyder 'at stå frem', sådan som vejmærker gør det i Bibelens profeti. Peres var den egentlige „rod“ til Jesse, og Peres betyder „et brud, at bryde frem eller sprede“. Peres er roden eller begyndelsen på Jesses blodslinje. „Jesses rod“ er derfor et symbol på alfa, Peres, og omega er Jesse, begyndelsen og enden. Jesses rod begynder med en adspredelse (Peres) og ender ved et vejmærke med en mand, som står. Mænd, der står frem profetisk, markerer et rige. I Bibelen begynder Peres en blodslinje uden nogen forbindelse forud for hans fremtræden, og hans navn betyder et brud; således identificerer beretningen om hans slægtsregister og hans navn Peres som begyndelsen og gør Jesse til enden. Melkisedek er også en bibelsk skikkelse, der fremstilles som én uden forudgående slægtslinje, således som det også er tilfældet med Peres. Roden i Peres rummer den sandhed, at han repræsenterer et Melkisedeks præstedømme, ham, til hvem Abraham gav tiende.

Melkisedeks orden er Kristi præstelige orden.

Hvor forløberen er gået ind for os, nemlig Jesus, som er blevet ypperstepræst for evigt efter Melkisedeks orden. Hebræerne 6,20.

Jessies rod var Melkisedeks præstedømme, og begyndelsen må afspejle enden. Jessie repræsenterer den sidste gruppe af Melkisedeks præstedømme, som rejser sig, og som ifølge Esajas er et banner for nationerne.

„Stammen“ betyder „at fælde (træer); et træs stamme eller stub (som fældet eller som plantet)“, og „stammen“ vokser frem af et rige, som er blevet forbigået, sådan som Nebukadnesar blev det i Daniels bog, kapitel fire. Et træ er profetisk et rige, og når et rige ender, er det træ blevet fældet.

„Stammen“ i dette skriftsted kommer frem af en stub — ikke af en øvre gren. Ud af et tidligere rige, repræsenteret ved stubben, fremkommer en „ris“, et symbol på myndighed, og denne myndighed beror på, om „riset“ bærer „knopper og blomster“ fra den sene regns budskab. Denne myndighed er afledt af et tidligere rige, som er blevet fældet.

„Roden“ er „Isajs rod“, og den „kvist“, som kommer frem af „stubben“, kommer frem af den „stub“, hvis rødder er Isajs rod. Den kvist, som frembringer myndigheden, kommer fra stubben, men Grenspiren kommer fra roden — og roden er banneret. Roden er begyndelsen, og enden er

Grenspiren.

Ordet „gren“ betyder vægter eller vejviser. Esajas oplyser os om, at Grenen kommer ved søndagsloven.

Og på den dag skal syv kvinder gribe fat i én mand og sige: Vi vil spise vort eget brød og bære vore egne klæder; lad os kun kaldes ved dit navn, så vor skændsel kan tages bort. På den dag skal Herrens Spire være skøn og herlig, og landets frugt skal være ypperlig og liflig for dem af Israel, som er undsluppet. Og det skal ske, at den, som er levnet tilbage i Zion, og den, som er blevet tilbage i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er indskrevet blandt de levende i Jerusalem: når Herren har aftvået Zions døtres urenhed og rensset Jerusalems blodskyld af dets midte ved dommens ånd og ved fortæringens ånd. Esajas 4:1–4.

Den „ene mand“, som de syv kvinder griber fat i, er paven, som ved søndagsloven bliver den ottende, som er af de syv, idet han efterligner de otte sjæle på arken. Ved søndagsloven, „på den dag“, skal „Herrens spire være skøn og herlig“, „når Herren har aftvættet Zions døtres urenhed og rensset Jerusalems blodskyld bort fra dets midte ved dommens ånd og ved fortæringens ånd“. Udrensningen ved dommens ånd og fortæringens ånd fuldbyrdes af Pagtens Budbærer i Malakias tre ved søndagsloven. Den „skønne spire“ er de hundrede og fireogfyrre tusinde, som ikke kommer fra stubben, men fra Isajs rod, som er banneret.

Deres myndighed repræsenteres ved den stav, som kom fra en gren af et faldet rige. Filadelfia-riget faldt fra 1856 til 1863, og den myndighed, som blev grundlagt i dette faldne rige, bliver genoprettet ved søndagsloven. Når grenen, som er banneret, løftes op, overgår de hundrede og fireogfyrre tusindes laodikeiske bevægelse til de hundrede og fireogfyrre tusindes filadelfiske bevægelse. Det er da, at den myndighed eller stav, som kom fra det milleritiske eller filadelfiske rige, repræsenteres ved en nøgle, som lægges på Eljakim i Esajas 22:22.

Og nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder; så skal han åbne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åbne. Esajas 22,22.

Verset markerer den 22. oktober 1844 og identificerer Eliakim som modtager af en „nøgle“. I de foregående to vers bliver Laodikeas myndighed taget fra Shebna og givet til Eliakim. Ved søndagsloven bliver den myndighed, som engang blev givet til det udvalgte pagtsfolk, taget fra det laodikeiske syvendedagsadventistiske riges kongedømme og givet til det filadelfiske bevægelsesrige af de hundrede og fireogfyrre tusinde — hvilket er herlighedens rige.

Han sagde til dem: Men hvem siger I, at jeg er? Og Simon Peter svarede og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kød og blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i himlene. Og også jeg siger dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16:16–19.

Myndighedens stav, fremstillet som en nøgle givet til Peter, lægges på Eliakims skulder i Esajas 22,22. Peter repræsenterer grenen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som indgår pagt med Kristus umiddelbart før søndagsloven. I afsnittet befinder Peter sig i Cæsarea Filippi, som er Panium i vers tretten til femten i Daniel elleve. Hans navn ændres, hvilket repræsenterer et pagtsforhold, og navnet Peter, når det behandles ved at multiplicere de nummererede positioner for hvert bogstav, bliver lig med 144.000. Den myndighed, eller stav, eller nøgle, som lægges på Eliakim, når Shebna kastes ud på en mark som en bold, er den „stav“, som kommer fra stubben af filadelfisk milleritisk adventisme, der blev hugget ned fra 1856 til 1863.

Peter modtager myndigheden over Guds pagtsfolk ved adskillelsen af hveden og rajgræsset, for hveden skal løftes op som pinsefestens svingbrødsoffer. Rajgræsset bliver først skilt fra, sådan som det fremstilles ved, at surdejen i pinsefestens svingbrød fjernes gennem bageprocessen. Stavens eller nøglens myndighed kommer fra stubben af et faldet rige, og grenen, som er banneret, kommer fra Jesses rod og er Jesses rod, for Jesus fremstiller enden på en ting ved begyndelsen på en ting. Roden er begyndelsen og grenen enden. Denne profetiske anvendelse kan ikke forstås af de ordkløvende jøder på Kristi tid eller i dag, for den er det grundlæggende princip i den sildige regns metodologi, og den fremstilles også som nøglen til Davids hus. Nøglen åbner døren til Davids hus, som har været lukket. Nøglen åbner døren ind til den himmelske helligdom, Davids hus. Alfaen af 22. oktober 1844 gentages i omegaen af søndagsloven.

David, Jesses søn, gengiver en gåde, som satte punktum for enhver videre diskussion med de ordkære jøder på Kristi tid og således markerede afslutningen på Hans vidnesbyrd for jøderne.

En Salme af David. Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg lægger dine fjender som en skammel for dine fødder. Herren skal udsende din magts stav fra Zion: Hersk midt iblandt dine fjender. Dit folk skal møde villigt frem på din magts dag, i hellighedens pragt fra morgenrødens moderskød; du har din ungdoms dug. Herren har svoret og skal ikke angre det: Du er præst til evig tid efter Melkisedeks vis. Salmernes Bog 110:1–4.

Palmoni bestemte at anbringe dette afsnit i Salme 110, som naturligvis er et andet tal i matematikkens verden, der anerkendes som et særligt tal. Halvdelen af “220” og ti gange “11” ville få en sjæl til at forvente, at tallet “110” rummer en vis betydning, og det gør det også—ligesom selve afsnittet. Det er en Davids salme, og David er et symbol på de et hundrede og fireogfyrre tusind, så det er et vers fra vingårdens sang, som er Moses’ og Lammets sang. Det identificerer, hvornår vingårdens tidligere vinbønder forbigås, og vingården gives til de et hundrede og fireogfyrre tusind. Når det sker, er det “din magts dag”, i overensstemmelse med Pinsens kraft ved højdepunktet af pinsetiden.

Guds folk vil være „villigt“ på den dag, de kommer fra „morgenrødens moderliv“, med „din ungdoms dug“. Den nye fødsel er en illustration på omvendelse og liv. De hundrede og fireogfyrre tusind blev taget fra moderlivet i juli 2023, og de blev født med deres ungdoms dug, for de blev født ind i Midnatsråbets budskab, hvilket også fandt sted med milleritterne i begyndelsen, eller i deres „ungdom“. Det er den samme dug, for det er en gentagelse af alfa-historien inden for omega-historien. På „deres“ ‘myndiggørelses’ „dag“, når Shebna drives „fra“ sin „stilling og fra“

sin „stat“ og Eliakim trækkes „ned“, bliver de hundrede og fireogfyrre tusind gjort til omega-præster, for de bliver gjort efter Melkisedeks orden, for de hundrede og fireogfyrre tusind skal ikke smage døden, eller som med Melkisedek er de præster til evig tid.

På „hans magts dag“ vil Herren sende „sin styrkes stav ud fra Zion“. Myndigheden i hans riger, både nåde (retfærdiggørelse) og herlighed (helliggørelse), er blevet lagt på dem, som bærer hans herligheds krone, for de repræsenterer hans rige. De udsendes fra Zion, for betydningen af Zion repræsenterer banneret for de hundrede og fireogfyrre tusind.

Mens farisæerne var forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: Hvad mener I om Kristus? hvis søn er han? De svarede ham: Davids søn.

Han siger til dem: Hvorledes kan da David i Ånden kalde ham Herre, idet han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får dine fjender lagt som skammel for dine fødder? Hvis da David kalder ham Herre, hvorledes er han så hans søn?

Og ingen kunne svare ham et ord, og heller ikke vovede nogen fra den dag af at stille ham flere spørgsmål. Matthæus 24:41–46.

Davids profetiske forhold til Kristus i henseende til alfa og omega—begyndelsen og enden—er den primære regel i metoden „linje på linje“, og den regel kunne de hårklyvende jøder ikke fatte, lige så lidt som en laodikeisk syvendedagsadventist kan forstå, at milleritternes historie under budskabet om Midnatsråbet var det sted, hvor himlens dug blev udgydt under adventismens ungdom. Din ungdoms „dug“ er over de hundrede og fireogfyrre tusinde, og den begyndte at dryppe ved 11. september, og søndagsloven er „magts dag“, når restfolket salves til præster efter Melkisedeks orden.

Af stumpen af laodikeisk Syvendedagsadventisme (den stridende menighed) fremkommer grenen (den triumferende menighed), mens af Jesses rod de et hundrede og fireogfyrre tusinde fremstår som grenen med herlig frugt, løftet op som et svingoffer på hans magts dag.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

„Ordsprogene et“

„1. april 1850 Til den »lille jord.«

„Kære brødre.—Herren gav mig den 26. januar et syn, som jeg vil berette. Jeg så, at nogle af Guds folk var sløve og slumrende; de var kun halvt vågne og indså ikke den tid, vi nu levede i; og at ‘manden’ med ‘skarnkosten’ var trådt ind, og at nogle var i fare for at blive fejlet bort. Jeg bad Jesus om at frelse dem, at skåne dem lidt endnu og lade dem se deres frygtelige fare, så de kunne blive rede, før det for evigt var for sent. Engelen sagde: ‘Ødelæggelsen kommer som en mægtig hvirvelvind.’ Jeg bad engelen om at have medlidenhed med og frelse dem, som elskede denne verden, og som hang ved deres ejendele, og som ikke var villige til at løsrive sig fra dem og ofre dem for at fremskynde budbærerne på deres vej for at nære de hungrende får, som gik fortabt af mangel på åndelig føde.“

„Da jeg så stakkels sjæle dø af mangel på den nærværende sandhed, og nogle, som bekendte sig til at tro sandheden, lod dem dø ved at tilbageholde de nødvendige midler til at føre Guds værk fremad, var synet alt for smerteligt, og jeg bad englen om at tage det bort fra mig. Jeg så, at når Guds sag krævede noget af deres ejendom, ligesom den unge mand, der kom til Jesus, [Mattæus 19,16–22.] gik de bedrøvede bort; og at den overvældende svøbe snart ville fare frem og rive alle deres ejendele bort, og da ville det være for sent at ofre jordiske goder og samle sig en skat i himlen.

„Derpå så jeg den herlige Forløser, skøn og yndig, at han forlod herlighedens riger og kom til denne mørke og ensomme verden for at give sit dyrebare liv og dø, den retfærdige for de uretfærdige. Han bar den grusomme spot og hudstrygning og bar den flettede tornekrone og svedte store blodsdråber i haven, mens byrden af hele verdens synder hvilede på ham. Englen spurgte: ‘Hvorfor?’ O, jeg så og vidste, at det var for os; for vore synder led han alt dette, for at han ved sit dyrebare blod kunne genløse os til Gud.

„Dernæst blev atter holdt frem for mig dem, som ikke var villige til at skille sig af med denne verdens gods for at frelse fortabte sjæle ved at sende dem sandheden, medens Jesus står foran Faderen og påberåber sig sit blod, sine lidelser og sin død for dem; og medens Guds budbærere ventede, rede til at bringe dem den frelsende sandhed, så de kunne blive beseglede med den levende Guds segl. Det var svært for nogle, som bekendte at tro den nærværende sandhed, blot at gøre så lidt som at række budbærerne Guds egne penge, som han havde betroet dem som husholdere over.“

”Derpå blev den lidende Jesus, hans offer og hans kærlighed så dyb, at han gav sit liv for dem, igen fremholdt for mig; og dernæst de liv, som førtes af dem, der bekendte sig til at være hans efterfølgere, som havde denne verdens goder og anså det for noget så stort at hjælpe frelsens sag. Engelen sagde: ’Kan sådanne komme ind i himlen?’ En anden engel svarede: ’Nej, aldrig, aldrig, aldrig. De, som ikke interesserer sig for Guds sag på jorden, kan aldrig synge den genløsende kærligheds sang hist ovenfor.’”

„Jeg så, at det hastige værk, som Gud udførte på jorden, snart ville blive forkortet i retfærdighed, og at de hurtige sendebud måtte skynde sig videre på deres vej for at opsøge den spredte hjord. En engel sagde: »Er alle sendebud? Nej, nej, Guds sendebud har et budskab.«”

„Jeg så, at Guds sag var blevet hæmmet og vanæret af nogle, som rejste omkring uden at have noget budskab fra Gud. Sådanne vil måtte aflægge regnskab over for Gud for hver dollar, de har brugt på at rejse til steder, hvor det ikke var deres pligt at gå; for de penge kunne have fremmet Guds sag, og på grund af manglen på dem er sjæle sultet og døde af mangel på åndelig føde, som kunne være blevet givet dem af Guds kaldede og udvalgte sendebud, hvis de havde haft midlerne.

„Den mægtige rystelse er begyndt og vil fortsætte, og alle vil blive rystet ud, som ikke er villige til at tage fast stand og urokkeligt stå for sandheden og ofre for Gud og hans sag. Engelen sagde: ’Mener I, at nogen vil blive tvunget til at ofre? Nej, nej. Det må være et frivilligt offer. Det vil kræve alt at købe marken.’ — Jeg råbte til Gud om at skåne sit folk, hvoraf nogle var ved at segne og dø.“

Jeg så, at de, som har styrke til at arbejde med deres hænder og hjælpe med at opretholde sagen, var lige så ansvarlige for denne styrke, som andre var for deres ejendom.

”Derpå så jeg, at den almægtige Guds domme hastigt var på vej. Jeg bad englen om at tale til folket på hans sprog. Han sagde: ’Alle tordenerne og lynene fra Sinaj bjerg ville ikke bevæge dem, som ikke vil lade sig bevæge af Guds ords klare sandheder; heller ikke ville et budskab fra en engel vække dem.’” Review and Herald, 1. april 1850.